

РЕШЕНИЕ

№ 39906

гр. София, 01.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 04.11.2025 г. в следния състав:

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **9383** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба на Р. О. А. (Р. А.), малолетно дете и гражданин на С., [дата на раждане] в С., действащ чрез законния си представител и майка Е. Х. А. (Е. А.), подадена чрез адв. Т. Л., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, кантора 1 и 2, против отказ за издаване на виза тип „D” (за дългосрочно пребиваване) на Р. О. А., издаден от Консулско длъжностно лице, Втори секретар в Генералното консулство на Република България в И., Т.. В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ поради противоречие с материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Сочи се нарушение на чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКЗПЧОС), тъй като административният орган при издаване на оспорения отказ е игнорирал безспорно установения факт, че съпругът на Е. Х. А. (Е. А.) и баща на малолетните ѝ деца О. А. С. е с предоставена международна закрила хуманитарен статут с Решение на Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет (МС) № 6390/27.05.2024 г., влязло в законна сила, както и, че с Решение на Председателя на ДАБ при МС № 11703/11.11.2024 г., влязло в законна сила, на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ на О. А. С. е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата си Е. А. Х. и децата им А. А. О., И. А. О., Р. А. О., Р. А. О. и Р. А. О.. Твърди се нарушение на разпоредбата на чл. 8, П.. 1 от ЕКЗПЧОС, който регламентира правото на зачитане на личен и семеен живот, тъй като в конкретния случай с оспорения отказ са налага

принудително разделяне на семейството и трайна раздяла между съпрузите, както и между децата и техния баща. В разпоредбата на чл. 8, П.. 2 от ЕКПЧ са очертани рамките, в които при спазване принципа на съразмерност е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата, като в конкретния случай административният орган не е доказал в производството предпоставките за допустимост на намеса на държавните власти по смисъла на цитираната разпоредба. Сочи се, че оспореният административен акт е издаден в нарушение на принципа за „най-добрия интерес на детето“. Сочи се немотивираност на оспорения отказ и издаването му при неизяснена фактическа обстановка, тъй като в същия липсват каквито и да било фактически основания. Напротив, твърди се, че от представените със заявлението доказателства по безспорен и категоричен начин се установяват целта и условията на планирания престой, а именно – събиране на Е. А. Х. и малолетните ѝ деца А. А. О., И. А. О., Р. А. О., Р. А. О. (оспорващ в настоящото производство) и Р. А. О. със съпруга ѝ и техен баща на основание горецитираното решение на Председателя на ДАБ при МС. Твърди се нарушение на чл. 34, ал. 7 от ЗУБ, както и нарушение на чл. 24, П.. 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз, съгласно който при всички действия, които се предприемат от публичните власти и частни институции по отношение на децата, от първостепенно значение следва да е висшият интерес на детето. В конкретния случай интересите на детето налагат и обуславят именно запазване и развитие на отношенията му с неговия баща. Иска се от съда да отмени оспорения отказ и да върне преписката по подаденото заявление от Р. О. А. (Р. А.) на административния орган за ново произнасяне с указания по тълкуване и прилагане на закона.

В съдебно заседание, оспорващият Р. О. А. (Р. А.), чрез процесуалния си представител по пълномощие адв. Л., поддържа жалбата по изложените в същата съобщения.

Ответникът Консулско длъжностно лице, Втори секретар в Генералното консулство на Република България в И., Т., в съдебно заседание, не се явява и не се представлява, не изразява становище по жалбата.

В съдебно заседание, социален работник към Дирекция „Социално подпомагане“ С. изразява становище, че, тъй като децата не са на територията на Република България, не може да се направи съответно проучване.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 11.04.2025 г. № IST25010028V е поискано издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D. Към заявлението е приложен паспортът на Р. О. А., издаден от компетентните власти на С.; Решение на Председателя на ДАБ при МС № 11703/11.11.2024 г., влязло в законна сила, на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ на О. А. С. е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата си Е. А. Х. и децата им А. А. О., И. А. О., Р. А. О., Р. А. О. и Р. А. О.; Извлечение от Семеен регистър, извадка от Регистъра на Дирекция Гражданско състояние на сирийските граждани, издадено от Сирийска Обединена Община; Застрахователна полица; договор за наем на недвижим имот от 17.07.2024 г. По делото е приета карта на О. А. С. - чужденец с предоставен статут №[ЕИК] от 19.08.2024 г.; Заповед № 6 от 13.02.2025 г. на Генералния консул на Генерално

консулство на Република България в И., Т.; Заповед на Министъра на външните работи № 95-00-26 от 16.01.2025 г., Заповед № О-4248/21.07.2025 г. Съгласно прието по делото писмено становище от Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи в производствата по издаване на визи за дългосрочно пребиваване на основание решение за събиране на семейства от Държавна агенция за бежанците при МС Дирекция „Миграция“ не изразява становище. По делото е прието писмено становище на Заместник-председателя на Държавна Агенция „Национална сигурност“, съгласно което по подаденото заявление от Р. А. О. ДАНС не е изразявала становище, няма изготвени писмени документи, относими към воденото производство.

На 25.07.2025 г. в Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза е обективизиран Отказ за издаване на виза „D“, издаден от Консулско длъжностно лице, Втори секретар в Генералното консулство на Република България в И., Т.. Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че са налице основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ – не доказва целта на заявеното пребиваване, както и има данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна. Отказът е съобщен на 25.07.2025 г. Жалбата е подадена в Административен съд София-град на 29.07.2025 г.

По делото е разпитан като свидетел бащата на оспорващия О. А. С., който заявява, че има разрешение да се събере със семейството си на територията на Република България и целта на подадените заявления за издаване на визи от съпругата и децата им е да се съберат цялото семейство и да живеят заедно в България. Посочва, че има жилище, което ползва под наем и в което живее, което представлява етаж от къща и се състои от две стаи, кухня и тоалетна. В България е от началото на миналата година, работи в България по сключен трудов договор с фирма, която изработва метални конструкции за халета и получава около 3 000 лева месечно.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Оспореният отказ е за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“). Съгласно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ тези откази не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). В жалбата се твърди засягане на права по чл. 8 от КЗПЧОС. Разпоредбата на чл. 8, § 1 от КЗПЧОС регламентира правото на зачитане на личния и семейния живот на лицата. Съгласно чл. 8, § 2 от КЗПЧОС намесата на държавните власти в ползването на тези права е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната, и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от лице, адресат на оспорения административен акт, подлежащ на съдебен контрол, с право и интерес от оспорването им. С оглед на горното съдът намира, че същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България, е уреден в Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира видовете издавани визи за пребиваване

на територията на страната. Съгласно чл. 9г от ЗЧРБ оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Съгласно чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. Чл. 34, ал. 3 от НУРИВОВР предвижда, че се отказва издаване на виза за дългосрочно пребиваване, ако е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно приложение № 7. Единият екземпляр се връчва на заинтересованото лице, а другият остава в съответното задгранично представителство на Република България, като се прилага към заявлението и приложените към него документи. Съгласно чл. 34, ал. 5 от НУРИВОВР формулярите по ал. 1 – 3 се подписват от ръководителя на задграничното представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на отказ на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице.

Със Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г., издадена от Министъра на външните работи, са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на Министерство на външните работи, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец. Със Заповед № 6 от 13.02.2025 г. на Генералния консул на Генералното консулство на Република България в И., Т. Завеждащият консулската служба в ГК - И. А. 3. е определен за консулско длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва (съобщава) на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 и 8 към чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим и по Приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс, като при отсъствието му е определено функциите да се поемат от А. Д., консулско длъжностно лице. От представената Заповед № О-4248 т 21.07.2025 г. се установява, че на А. 3. е разрешено ползване на платен годишен отпуск за периода от 23.07.2025 г. до 25.07.2025 г. Предвид издаването на оспорения отказ от А. Д. в конкретния случай съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 34, ал. 5 във връзка с ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Спазено е изискването за форма в конкретния случай – отказът е обективиран във формуляр съгласно чл. 34, ал. 3 във връзка с Приложение № 7 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). В този формуляр формално се съдържат фактическите и правните основания за издаване

на оспорените актове.

В случая са приложени разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, съгласно които се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване (т. 17); има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава (т. 22).

В разгледания случай е безспорно, че Е. Х. А., гражданин на С. и децата й А. О. А., И. О. А., Р. О. А., Р. О. А. и Р. О. А. са подали искания за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец с предоставено убежище, временна закрила или хуманитарен статут – когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство. Към настоящия момент т. 22 на посочената разпоредба е отменена (отм. ДВ, бр. 52 от 2025 г.), като съдържанието на разпоредбата на т. 22 е пренесено в т. 13 на чл. 24, ал. 1 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ (изм. ДВ, бр. 52 от 2025 г.) разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец, получил разрешение за продължително или за постоянно пребиваване, както и на чужденец с предоставено убежище или международна закрила - когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. В конкретния случай искането, както бе посочено и по-горе, е подадено на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ. Документите, които трябва да се приложат към заявлението за издаване на виза, са посочени в чл. 13 и чл. 14 от НУРИВОВР. В административното производство е представен валиден паспорт на Р. О. А.. Не е спорно в производството, а се установява и от представено свидетелство за семейно положение на сирийски арабски гражданин, че заявителят Р. О. А. е малолетно дете, син на О. А. С., т.е. член на семейството на О. А. С., чуждестранен гражданин, получил хуманитарен статут и разрешение за събиране с членовете на семейството му на територията на Република България. Страните не спорят, че на О. А. С. е предоставен хуманитарен статут с Решение на Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет (МС) № 6390/27.05.2024 г., влязло в законна сила, както и, че с Решение на Председателя на ДАБ при МС № 11703/11.11.2024 г., влязло в законна сила, на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ на О. А. С. е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата си Е. А. Х. и децата им А. А. О., И. А. О., Р. А. О., Р. А. О. и Р. А. О.. В посоченото решение административният орган е формулирал извод, че за съпругата и децата на О. А. С. са налице всички положителни предпоставки за събиране на семейството и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 34, ал. 3 от Закона за

убежището и бежанците (ЗУБ). Тоест в конкретния случай безспорно са налице предвидените в разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ изисквания за издаване на поисканата виза тип „D“.

Не е спорно, че отказът за издаване на виза от типа на процесните се съставят на формуляр по образец съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Изложеното обаче не означава, че не трябва да има мотиви на база представените документи, които да обосноват посочено правно основание. Когато се отказва предоставянето на определено право следва за лицето да е ясна причина за това, конкретната такава, съотносима към неговата хипотеза. Съдът намира, че в конкретния случай административният орган не е извършил преценка на относимите факти и обстоятелства относно приложението на ЗЧРБ и ЗУБ и разпоредбите им, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза. Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които са постановени съответните откази. Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ са общо и бланкетно формулирани. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 4 от НУРИВОВР, в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

Съгласно разпоредбата на л. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ издаване на виза се отказва на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловено от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него. Органът е възприел за недоказани двете предпоставки, без да обсъди многобройните писмени доказателства, приложени към заявлението за издаване на виза. Преписката не съдържа данни въз основа на какви информационни източници е формиран изводът, че целта и условията на планирания престой не са обосновани. Не става ясно въз основа на какви доказателства е формиран изводът на административния орган, че не са доказани целта и условията на заявеното пребиваване. Представените документи и посочените факти и обстоятелства от заявителя, във връзка с които в конкретния случай е поискано издаване на виза, изобщо не са проверени и обсъдени от административния орган, поради което отказът на различно фактическо основание от тях е необоснован и не изпълва предпоставките за прилагане на посочената като правно основание разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, формулираният извод се явява в противоречие както със събраните в административното производство

доказателства, така и с материалния закон. В конкретния случай административният орган изобщо не е взел предвид наличието на стабилен административен акт Решение на Председателя на ДАБ при МС № 11703/11.11.2024 г., с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) на О. А. С. е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата си Е. А. Х. и децата им А. А. О., И. А. О., Р. А. О., Р. А. О. и Р. А. О.. Никъде в административния акт не се твърди, че съпругата на чужденеца и децата му (между които оспорващият Р. А.) не отговарят на посочените в чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ условия. В случая изложените от органа фактически основания се опровергават от заявеното от чужденците и доказателствата по преписката и отказът се явява немотивиран. Безспорно позоваването на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ не само по никакъв начин не мотивира отказа, но и твърдението за наличието ѝ като основание в процесния случай се оборва от всички събрани по делото писмени доказателства. В тази връзка, съдът счита, че безспорно е доказана в конкретния случай целта на заявеното пребиваване. Следва да се има предвид и разпоредбата на чл. 34, ал. 7 от ЗУБ, съгласно която визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 от българските дипломатически или консулски представителства. Видно от посочената разпоредба издаването на виза не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде такава, след като компетентен орган, предоставящ международна закрила, е преценил, че са налице предпоставките по закона, да се събере едно семейство. Едновременно с това допълнително относно О. А. С. е представен договор за наем на недвижим имот, а от свидетелските му показания, които съдът кредитира, съобразявайки заинтересоваността му от изхода на делото, се установява, че семейството, чрез възнаграждението на бащата, има осигурена издръжка. Не се сочи от законодателя какъв следва да е размерът на издръжката, за да се прецени дали получаваното от бащата на жалбоподателя възнаграждение е съответно на този размер на издръжка, съобразявайки броя на членовете на семейството – двама възрастни и пет деца. Следва да се има предвид и разпоредбата на чл. 20, ал. 1, т. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, съгласно която освобождават се от задължението да представят доказателства за осигурена издръжка, настаняване и транспорт лицата, кандидатстващи за издаване на виза за дългосрочно пребиваване с цел събиране на семейства във връзка с предоставен статут на бежанец или убежище в Република България - въз основа на писмено решение от Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, в която хипотеза попада и настоящият казус.

При така събраните доказателства съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) и защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато има данни, че целта на влизането на чуждия гражданин е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Съдът не приема изложеното в оспорения отказ, че са налице

данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. В административния акт не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт. От страна на ответника не се представиха каквито и да е доказателства, обосноваващи изводи в посочения смисъл.

Съдът намира, че в конкретния случай, освен липсата на съображения относно посочените в оспорените основания за отказ и при наличие на постановено решение за събиране на семейството, отказът за издаване на виза е в противоречие с висшия интерес на децата, а именно да живеят и да бъдат възпитавани и от двамата си родители в нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ. Съгласно чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция, като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. От административния орган не са наведени и по делото не се установяват основания по чл. 8, пар. 2 от ЕКЗПЧОС за държавна намеса в това право. Съгласно чл. 8, ал. 5 от ЗЧРБ след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл. 20, ал. 1, т. 2 от НУРИВОВР). Съображение 8 от Преамбюла на Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството предвижда, че следва да се отдели специално внимание на положението на бежанците поради причините, които са ги принудили да избягат от страната си и които им пречат да водят там нормален семеен живот, поради което е необходимо е да се предвидят по-благоприятни условия за упражняване на правото им на събиране на семейството. Събирането на семейството при всички случаи трябва да визира членовете на семейното ядро, а именно съпругата и малолетните и непълнолетни деца (Съображение 9). Разпоредбите на Съображение 14 и чл. 5, пар. 4 от Директива 2003/86/ЕО изискват решението за отказ на заявлението да бъде надлежно мотивирано. Съюзният акт предвижда, че държавите-членки могат да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване на членове на семейството на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве (чл. 6, пар. 1), каквито не се твърдят в конкретния случай. Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

При така събраните доказателства съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ. Настоящият съдебен състав, след анализ на приложените към заявлението за издаване на виза и събраните в съдебното производство доказателства, намира, че в

случая липсват конкретни фактически основания за издаване на оспорения акт, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни. С постановения отказ безспорно се нарушават права, гарантирани от чл. 8 на Европейската конвенция за защита правата на човека. Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „D“ в този смисъл, е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховен Административен Съд (примерно решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г.; решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., решение № 15639 от 16.12.2020 г. по адм. д. № 6889/2020 г.; решение № 14956 от 3.12.2020 г. по адм. д. № 6311/2020 г.; решение № 15518 от 15.12.2020 г. по адм. д. № 7720/2020 г. и др.). Съдът приема още, че ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания пречат издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза. В допълнение следва да се посочи, съобразявайки издаденото решение на друг държавен орган за събиране на семейство и съображенията, изложени по-горе, че в конкретния случай административният орган всъщност не е извършил преценка по критериите на чл. 6 от АПК, като с издаването на оспорения акт са засегнати правата и законните интереси на чужденеца в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която той се издава и са причинени вреди, явно несъизмерими с преследваната цел, в този смисъл съдът намира, че оспореният акт е издаден в несъответствие с целта на закона съгласно чл. 146, т. 5 от АПК.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Консулско длъжностно лице, Втори секретар в Генералното консулство на Република България в И., Т., за ново разглеждане на подаденото Р. А. заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган трябва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 2 във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Първо отделение, 26 с-в

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ за издаване на виза тип „D“ (за дългосрочно пребиваване) на Р. О. А., издаден от Консулско длъжностно лице, Втори секретар в Генералното консулство на Република България в И., Т. по подадено от Р. О. А. заявление от 11.04.2025 г. № IST25010028V.

ВРЪЩА делото като преписка на Консулско длъжностно лице, Втори секретар в Генералното консулство на Република България в И., Т. за повторно разглеждане на подаденото заявление № IST25010028V от Р. О. А. от 11.04.2025 г. при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение. На основание чл. 174 от АПК съдът определя 30-дневен срок от влизане в сила на настоящето решение за издаване на искания административен акт – виза за дългосрочно пребиваване.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България.

Съдия: